

Procho vydává prochor

roviny

píše bohumír procházka

zvěsti z Jičína a okolí • <http://prochor.unas.cz> • 1. říjen 2010 č. 10 / 10

Festivalová

Někdo začne vyjmenovávat, kde se co nepovedlo. Že bylo na náměstí málo dílen. Že ve čtvrtek přišlo. Že kolej není důstojný prostor. Že je moc dobře, jak JMP ukazuje zajímavá místa v Jičíně, třeba kolej. Že na Strakonického dudáka přišlo málo lidí. Že na náměstí byl rámus. Že na náměstí bylo mrtvo. Atd.

Inu, máme to za sebou a nemáme se za co stydět. Spousta lidí odevzdala spoustu úžasně práce. Nejvíc udělali ti, které nebylo na pódíích vidět. Technické služby, logistika, produkce, ... mnoho bezejmenných. Hlavně, že spolupráce obou pořadatelů se vylepšila. Zásady: Vy to uděláte, my si to zkontrolujeme, nebo Podejte si písemnou žádost, posunuly JMP do vyšších poloh a proslavily Jičín.

Dělní vejboři si to vyříkali a vyřikají. Ke zlepšování je toho mnoho, ale důvod k rezignaci není. Hovoří se o menším festivalu postaveném víc na tvůrčím přístupu domácích a méně na „umělcích z Prahy“. Dobrý nápad. Příprava některých tvůrčích dílen, vystoupení místních souborů, hádankářské království, vyprávění pohádek a mnoho dalších věcí je absolutně zadara. Nejen to. Tyhle věci přinášejí nesmírnou hodnotu: Vědomí vlastní užitečnosti, zodpovědnosti. Mnozí, zejména studenti, vyzkoušeli si, třeba prvně, co je to dělat

něco pro druhé. Ten pocit, kdy posluchači s pusou otevřenou sledují moje vystoupení, kdy řeší mnou vymyšlenou skládačku, je úžasný honorář.

V roce 2011? Méně nabubřelých slov, projevů, bezúsměvných kravatářských průchodů městem. Více ruční, duševní, ale konkrétní a tvůrčí práce. My si přece sami mezi sebou po ramenou poplácávat nemusíme.

Téma jedenadvacátého ročníku ještě není přesně zformulováno, ale půjde o pohyb, tanec, hudbu. Tak do práce!

Volební

Redakce vypravila se do Pompejí (20 000 obyvatel, ale jen do roku 79). Tedy města přibližně jako Jičín. Volby starosty byly tam každým rokem. Na rozdíl od Jičína byla volební kampaň intenzivní a pestrá. Například výstavba kašen přinášela volební body. Kdo postavil kašnu, měl šanci. (Jistě si Jičínáci vzpomenu, kdo postavil kašnu před radnicí a kdo před Slávií.) Do kampaně zapojily se i prostitutky (viz některé zachovalé nápisy na zdi). Legálních nevěstinců bylo 25. Má tedy Jičín co dohánět. A šlo by to. Kdyby ODS chtěla v Jičíně bordel, spolu s levicí ostatní hravě přehlasuje. A pak by vedení radnice mohlo mít první jízdu. Jako na koupališti. Tam jim to ale moc nejelo. Že by to bez cizí pomoci neuměli?

Tak k tomu bordelu. Investor by se jistě

Když se v novinách nebo na veřejnosti objeví jasný vyhrcozený názor, směřuje často první reakce k jeho rychlému zadupání. (Petr Nečas)

našel. Global resource. Máme s ním dobré zkušenosti. Akorát ten milion, že nedodržení smlouvy o kasárnách se nějak nedaří dohledat. Milion sem, milion tam. Hlavně, že GR je důvěryhodný partner, jak pravil dvakrát pan starosta na přímý dotaz. Ten položily Prochoroviny na tiskovce, když tam ještě směly. A když pan starosta ještě na dotazy občanů a novinářů odpovídal. Teď už ne. Ani na třikrát položený dotaz. Písemně.

Volte ODS! Zastřeší zimní stadion. V Pompejích měli divadla dvě a ani jedno není dosud zastřešeno.

Ze společnosti

Podpatroni a nadpatroni

Kolik věcí koná se dneska pod patronátem. Nebo záštitou. Nadpatroni (když je něco pod patronátem, tak ti co jsou na pozvánce uvedeni, jsou nadpatrony) budou mít kravaty, manželky s podepřenými výstřihy, někteří asi zarudlou upocenou pleš. Slova budou se z části opakovat, přibudou nová, nabuřlejší, často prázdná. Budou se vzájemně chválit. Budou v skrytu duše chválit i sebe sama. Dílo, o které jde, moc nebudou znát. Pokud vůbec přijdou. Naneštěstí. Proč tohle všechno?

Oni jsou ti mocní, bez nich by dílo nebylo, protože oni drží prst na tepu doby. Ano, řeč je o penězích. A tak jim musíme dopřát jejich nadpatronáty, záštity, potlesky, pozornost médií ... i naši servilitu.

Tesco

chtělo pokácet pět lip před svým obchodním řetězcem ve Hradecké ulici. Důvod? Zakrývají billboard. Není na něj vidět. Nechce se věřit, jaké hodnoty vyzývají někteří lidé. Naštěstí v Jičíně vzedmula se vlna odporu. Kácet se

nebude. Skvělé. Důkaz, že názor obyčejných lidí platí a má svou váhu.

Na dotaz

třikrát radnici zasláný, proč Prochoroviny nejsou zvány na tiskovky a nedostává se jim informací jako ostatním novinám a novinářům, dostalo se z radnice jen takové odpovědi:

„v období od 23.8. do 6.9. (v etn) jsem mimo Evropu, VaĽaj zĽleĽitost vyĽ ĀdĀm co nejdĽ Āve po svĀŠm nĀĀvratu. PĽ ĀpadnĀŠ neodkladnĀŠ dotazy smĀ ruĽte na panĀ sekretĀĀĽ ku starosty .Fejfarovou (493 545 103) nebo na mĀŠ kolegy v ĀšĽ adu zabĀĽvajĀĽ se danĀĽm tĀŠmatem - viz telefonnĀ seznam: http://www.muĽicin.cz/soubory/5954/tel_seznam.pdf DĀ kuĽi za pochopenĀ S pozdravem Mgr. AdĀŠla RulfovĀĀ Komunikace s veĽ ejnostĀ ...“

Kousky z deníku

25.08.2010 Svitačka

Když se alespoň na den nevypravím na Svitačku, budu starý definitivně. Všechno se vejde do 6 – 7 kil na kolo. Na dva dny jako na týden. Spacák беру pěřový, stan už dávno ne. Neberu ani celtu. Nejsem mejdlo. 18 km. Apolena (skalní oblast nad tábořem) zadržovaná, cedule po 5 m. Páska. Tentokrát s ochranářů souhlasím. Přesek tu uĽjĽdĽ hodně. Jdu na dřevo za silnici. U lesa kukuřice. Byla by na ohni skvělá. Zkoumám, že opravdu jeden stoněk – jeden klas. A je mi líto, kdybych si ukradl kukuřici, byl by vlastně celý dvoumetřový stoněk zbytečný.

Pod skálou správný přístřešek z pláštěnky. Dvoumetřový hoch. Vykládá, že chtěl studovat u vysokých hor. Tak je v Innsbrucku. Přijíždí na kole holka, vlasy ji vĽajou. Zvu k ohni. Přijde i její kluk. Nojo. Pak dva na veliké motorce. Přikládáme, povídáme. Paráda. Dovídám se, že není problém 140 a víc na kole denně. A na motorce, to nakláníení Jdeme na točené.

Vidět věci jinak se neobejde bez následků. Společnost jiný pohled potřebuje; i když o něj zatím nestojí. (Robert Sedláček)

Na Křenovském šenku docela nával. Řezaný Rohozec. Zjišťuju, že se zase vytahují před holkama. Jinak pohoda.

Trosky svítí. To patří na Svitačce už řadu let k rituálu návratu z hospody. Pod silničkou ohradník, povídáme si, jestli je to velká rána, když si člověk sáhne. Ve tmě a po pivech padáme do příkopu, ale pak uděláme hada. Dlouhý hoch je nejbliž, holky na konci. Byla to správná pecka.

Kousíček od ohně někdo zaparkoval karavan. Moc se nám to nelíbí, ale vylejzá z něj maminka a hned nám všechno vyklopí. O rozvodu, o příteli a tak. Přisedá, vydává krabici s buchtami. Jo, dlouhý hoch innsbrucký otvírá druhou láhev čehosi sladkého. Světlo na tu maminku svítí jen málo, domejšším se, jak vypadá. Pohoda. Odpadáme po půlnoci. Krásná hierarchie. Matka v luxusním karavanu s ledničkou, motorkáři ve velkém stanu kopulovitém, Innsbruck v přístřešku a my, cyklisti, širák. Hvězdy prý svítí, ale je nevidím, ve spacáku spávám na břiše.

26 08 2010 Za Máchou

Ráno si každý balíme svoje a postupně mizíme. Ta maminka je opravdu pěkná. Švestky pod Rovní moc nejsou. Bejvalo víc.

Na Hrubici o Máchovi nikdo nic neví. Holka v recepci mává rukama (lituju, že jsem nefotil) a říká, že zámek je v soukromých rukou. Dává mi papírek s historií zámku. Každý jsme v nějakých rukou. Já v rukou božích. Chudák Bůh, nemá to se mnou lehké.

Konečně začíná pršet. Vejlet bez deště byl by jako dlouhá cesta bez hospod. Ukřívám se správně na Valdštejně. Pan kastelán Koucký je vlastenec, buditel a o Máchovi ví všechno. Líčí, jak tu jeho lebku promítali do toho obrazu Křtitele a zkoumali: Je to Mácha, není to Mácha? Nakonec ale ukazuje, že Maschek namaloval Křtitele rok po Máchově smrti. Bum. Ale vypráví, jaký byl Mácha

koumák, jak ty své cesty a návštěvy si organizoval podle toho, kde bylo dobré jídlo. Posvícení a tak. Dodávám podle pana docenta Susy, že taky podle pivovarů. Prostě byl ten kníže básníků taky pěkně vyčuránek. Nééé. To je hrubé. Tenkrát byla jiná doba a česká pohostinnost Konečně přší pořádně. Sjíždím k Sedmihorkám a vůbec se mi z toho zamlženého lesa nechce.

27 08 2010 Herecká šmíra

Sedíme na schodech za jevištěm v češovské hospodě, umělci se připravují na své divadlo. Upřesňují některé výstupy, dohadují se s náповědou, trochu to vypadá, že je tolik nedodělků, že představení se snad ani nepovede. Koukám po pěkných hereckých holkách a poslouchám Bodláka. Kolik že? Čtyři inspeke za 12 měsíců. Ta poslední do Kozojed, 5 lidí na celý týden. Přijeli a řekli, že jsou tu na oznámení. Ale nemohou říci, kdo oznámil. Takovej je náš svět. Kdo chce, plivne a svého dosáhne. Otráví život lidem, kteří se snaží odevzdat dobrou práci. Základní škola Bodláka a Pampelišky – obecně prospěšná společnost. Školy Veliš, Bystřice, Kozojedy, se liší. Školu si Bodlák vyzdoroval na úřadech se svými přáteli. O školu je mezi rodiči velký zájem. Říká se, že v pořadníku na přijetí jsou už zapsány děti, které ještě nebyly narozeny. A tyhle věci se nepromějí.

Ale tady se čeští kantoři chystají hrát divadlo. A budou i jinak šířit kulturu po českém venkově a dokazovat, jak důležité jsou malotřídní školy. Jistě. Představení se povedlo.

28 08 2010 ještě povodně

Jana vypráví, jak dopadlo středěční vybírání v muzeu ve prospěch Bílého Kostela. Snad to není tajemství, že v muzeu a galerii se na dobrovolném vstupném vybralo celkem téměř 14 tisíc. A ta částka poslána přímo obci. Právě tomu byli lidé rádi, že přispívají konkrétnímu místu. Chodili i ti, kdož jen přinesli peníze a vrátili se do práce. Lidé si rádi i k věci řeknou svoje, zeptají se. „Byly i emoce,“ říká Jana.

29 08 2010

Ještě nějaké dozvuky povodní. Články o divadle v Češově a tak. Práce je pořád dost. Do toho doporučený dopis z ministerstva kultury. Obracím v ruce. Tak často si s vrcholným kulturním orgánem nepišu. Třeba mi chtějí dát grant. Chacha. Za 26 korun (=doporučeně) mi sdělují, že jsem porušil zákon. Tiskový zákon. Paragraf 9 – zaslání povinných výtisků. Následuje seznam 20 institucí. Můžu dostat pokutu. Po třinácti letech vycházení Prochorovin přišel český úředník na porušení ustanovení.

Rozechvěle vytáčím ministerské číslo. Snažím se vysvětlit, že opravdu mám právě teď jiné starosti. A že 280 korun měsíčně není pro noviny roznášené zdarma zanedbatelná částka. (Město se usneslo přispět mi měsíčně 83 korun). Navrhuju, ať mne zavřou, nebo mne odsoudí k veř. prosp. pracem. Že stejně nemám co dělat. Moc si nerozumíme.

01 09 2010 Asociace pro postižené Apropo. Tělocvična v Soudné. Divadlo. Klienti i přátelé sedí na lavičkách, či na zemi. Někteří na vozíčcích, protože jinak prostě neumí. Všímám si, kolik dvojic se drží za ruce. Jeden vozíčkář a dlouhovlasá dívka. Jiná dívka a její asistentka. Tím ručním spojením spolu hovoří. Dávají si informace, pokyny. Jen oni vědí jaké. Někteří to ani slovy neumějí. Pak se všichni zamažou od čokolády, protože čokoládová fontána je největší atrakce.

A já, vůl, to neokusil.

02 09 201 Vltava

Pořad na Vltavě (to je rádio, to není televize) v půl dvanácté. Události. Někdo vypráví o svém životě. Ale ne o sobě. O lidech, událostech. O tom, co ti lidé poznali, vymysleli. Co je nejen zajímavé, ale i poučné. Dnes Eda Kriseová. Zcestovalá ženská. Kolik poučení z těch cest. Například – jak je možné, že Číňani můžou být i kapitalisti i komunisti zároveň? Jak to jde

dohromady? Inu, takoví lidé nemají EGO. Oni nemají vlastní názor. Nebo mají. Takový, z kterého mají prospěch. Nepřipomíná nám to někoho současného, někoho z našeho okolí?

02 09 2010 Výstava pohádkových novin Lodžie

Zahájení jako soutěž. Otázky - Kdy vznikly PN? Shodujeme se, že asi 1991. Kdo je založil? Vzpomínáme Iva Neslera (malíř), Vládu Havrdu (je teď asi v Anglicku), Jaromírovu maminku paní Lažanskou, Jaromíra G. Asi krmí ovce. Vladka, Jirka, Broňa, Robert, Pavel Charousek a další jsou přítomni. Vzpomínáme, jak Pavel posílal udělané fotky z Turnova po vlaku a my si je v půlnoci brali od mašinfíry a ráno byly v novinách. Vzpomínáme, jak na dvou židlích bylo sklo z jarmaru, dole lampa, na skle papír a tam se ty noviny tvořily. Vyjeté články, fotky, kresby se lepily, předělávaly a zase lepily. Byla někdy v novinách krize? Pohádkové noviny jsou jedna nepřetržitá krize. Co bylo nejhorší? Když Jája přinesla s radostí jakési sojové maso a my museli říkat, jak je to dobré a jíst to. Současná generace neříká nic. Stojí tam, kouká. Ale vypadá to, že PN jsou v dobrých rukou. Vladka říká: „Oni (studenti) už to vlastně dělají sami. My s Jirkou jsme tam jen ... užjsemzapomnělproč.

Výstava prostá: staré výtisky na stolcích, Pavlovy fotky na zdi. Paráda. Černobílá. Pavel si na černobílé fotky potrpí a my, někteří, s ním.

Prochoroviny
kulturní (skoro) měsíčník
založeno roku 1998
Vydává B. Procházka, Sokolovská 367,
Jičín, tel.: 493 523 492.
Evidenční číslo MK ČR E 13158
e-mail: prochor.jc@tiscali.cz
Noviny vznikly s laskavou pomocí
APEL s. r. o. Jičín,
GENERALI POJIŠŤOVNA a.s.
Denisova 504, Jičín
tel., fax: 493 523 024

Italské prázdniny II

Cesta do Viágrie

Mávám. Nic. Říkám si, že s takovou kraknsnou bych stejně nejel. Mávám dál. Slunce náležitě praží do týlu. Abych se zabavil, sleduji italské odpadové hospodářství v příkopu u silnice. Co lidstvo už využilo. Anebo – co nevyužilo a stejně vyhodilo. Je příjem a výdej v rovnováze? Který člověk je šťastnější? Ten, který více přijímá? Nebo vydává? Musíme tolik přijímat?

Italské příkopy jsou skvěle zdobné. Papír, plasty, textil. Stará, vlastně ani ne tak stará matrace. Vedle lednice. Bomba na plynový sporák. Postel. Kupodivu ledniček nejvíc. U italských silnic je možná víc vyhozených lednic, než v některých rozvojových zemích funkčních. Možná, že některé vyhozené italské by se ještě daly použít. Třeba by si je černouškové rádi spravili.

Jak se mi ten zaneřáděný příkop spojuje s dvoustránkovými pokyny na třídění odpadu, který jsme dostali hned po příjezdu. Jasně. Až to vytřídíme, tak to pak naspou do těch příkopů. Vytřídějí to myši.

Stále nikdo nestaví. Předjíždějí mne dvě cyklistky. Zastavují a studují mapu. Ještě ničemnější mapu, než mám já. Jenomže já vím, kam chci, ony ne. Jsou ze Švédska. Tam se čeština neučí. Tak si pěkně povídáme. Říkám jim o Smetanovi a Jeteborku. Oba děláme, že si rozumíme.

Vyrážejí, na příští křižovatce se zase setkáváme. Těší mne, že mám stejnou rychlost jako ony na kole.

Tak jsem pěkně došel do prdele zvané Cellole. Z patnácti kilometrů k římskému amfiteátru už zbývá jen 11. Slunce praží. Že na mne taliánští řidiči kašlou, je jasné. Jdu i v obci po silnici, protože na chodníku se nedá projít. Tam parkují auta. Inu – jiná země, jiný mrav. Všude se člověk něco naučí.

Obchod, kolem kterého jdu, má zajímavý název. Něco jako Viágrie. Dělán si tu další průzkum. O návštěvnosti. Mladí i staří. A to se o Taliánech říká, jak jsou na ženský. Jdu blíž, chci vidět, jak to balení vypadá. Dopr. Ona je to obyčejná trafika, spojená s dalším zbožím. Ale ta firma opravdu docela viágrově zněla.

A Svědky jsou tu. Asi 40, asi 60. Plus mínus patnáct. Neumím poznávat staří. Zdravíme se jako staří známí. Zajímalo by mne, kdyby to byla opravdová viágrie, zda by koupily. Neptám se. Neumím po švédsku. Nojo, slunce pořád praží.

Protože slunce pořád praží a mávám marně, představuju si, jak mi zastavuje Italka. Třeba nebude ani moc mladá, ani moc krásná, ale příjemná. Třeba by mne mohla pak na polní cestě, až bychme přejeli ten příkop s tím bincem, znásilnit. Nebo alespoň znásilňovat. Nojo, slunce praží. Balím to. Otáčím.

Právě, když jsem si to začal představovat, sami mi zastavili v příšerné kraksně tři Taliáni. A ze znásilnění zase nic nebylo. Cesta nám příjemně ubývala. Do té doby, než při naší ruční řeči došla řeč na fotbal. Já vůl jim připomněl jejich zápas se Slovenskem. Zastavili znova. Abych si vystoupil. A zpět do Baia Domingo jsem došel pěšky. A neznásilněnej.

Pompeje

Průvodka Hanka řekla: „Vždyť jsou to blázni. Perioda soptění Vesuvu je okolo dvou tisíc roků. To už brzo vyprší. Jim to je jedno. V prvním ochranném pásmu je šestnáct měst. Sám Neapol má 3 miliony.“ Při pohledu do kráteru Vesuvu bylo vidět, jak ze skal vystupují obláčky smrtících sirných výparů. Při sjezdu dolů řidič v každé serpentíně vesele zatroubil. Protože Mercedes má kola vzadu, byla přední část autobusu přímo nad tou šluchtou dolů.

Camorra

Neapolská mafie má v moci všechno. Hlavně drogy, obchod se zbraněmi, zpracování průmyslového odpadu. Padělky módního zboží z Číny. Prostituce. Časté jsou vraždy soudců, policistů. V poslední době se spojuje se zločineckými organizacemi v Rusku a na Balkáně. Prostupuje do státní správy.

Montecassino

Benediktinský klášter založený v roce 529. Velikým nákladem přestavěn a vyzdoben nejvýznamnějšími umělci. Za války byl za pomoci obrovského množství bomb srovnán spojeneckými vojsky se zemí. Z jeho oken jsou vidět hřítovy vojáků z různých zemí. Po válce zase, na základě starých plánů a za přispění financí spojeneckých zemí, znovu postaven. Veliké peníze a úsilí stálo postavení. Podobně zničení a následně znovuvystavění.

Koloseum

Postavilo ho sedmdesát tisíc židovských otroků v roce 80 pro 50 až 60 tisíc diváků. Aby ti mohli vidět, jak se vzájemně zabíjejí zvířata se zvířaty. Zvířata s lidmi. Lidi s lidmi. Na zemi byla vysoká vrstva písku, aby měla kam sáknout krev. Přesto prosákla i dolů, kde čekali další lidé, až na ně přijde řada. A nahoře diváci tleskali.

Jedme do Itálie,

abychom si uvědomili, jak jsme my, lidé, úžasní.

Vážení představitelé města,

dnes jsem do schránky dostala leták nadepsaný "Pozvánka na veřejné projednání Návrhu územního plánu Jičína".

Je smutné, že teprve konfrontace vede radnici k tomu, aby svým občanům oznámila, že se chystají změny územního plánu. Leták byl, předpokládám, zamýšlen jako informační materiál. Bohužel tuto úlohu neplní. Tak jako v případě plakátů pomlouvajících projekt bioplynové stanice a vyzývajících k účasti na projednávání o ní (a k jejímu bojkotu), i tento leták má dva základní nedostatky:

1. Stejně jako plakáty se leták vyznačuje silně emotivním, negativním jazykem, pomlouvajícím jiný záměr a jiný názor, než je záměr a názor radnice ("naše město bude žumpou regionu"). Obrat "pražští podnikatelé" je směšně ideologický. Jaký má toto slovní spojení význam v textu, který má přinést informaci o územním plánu? Co má čtenáři říci? Proč se nepoužívají obraty "boleslavští, turnovští, brněnští podnikatelé"?

2. Stejně jako plakáty je leták tištěn za peníze daňových poplatníků.

Je smutné, že takové úsilí radnice a její představitelé nevěnovali informovanosti o přípravách na změny územního plánu. Dlouho před letákem ČSOP Křižánky se můj manžel snažil získat informace o změnách ÚP z internetu (právo na informovanost veřejnosti o změnách ÚP je zakotveno v zákoně). Dostal se na nespočet webů jiných měst, kde mohl jasně, zřetelně, popisně a srozumitelně studovat územní plány a jeho změny - bohužel nikoliv Jičína.

Ke změnám územního plánu a jejich obhajobě v letáku lze říci asi tolik: Odhlédneme-li od absence veřejné diskuse, což je rys ryze totalitní, vyznačuje se pohledem minulosti, který preferuje technokratický přístup s krátkodobým efektem a ziskem pro úzkou skupinu zainteresovaných a nerespektuje právo občanů na kvalitní životní prostředí.

Jenom pro příklad: Odvolávat se na myšlenky arch.Čeňka Musila ze 30.let o

obestavění Čeřovky v době, kdy rodiny disponují jedním až dvěma auty a celkové znečištění životního prostředí je tak kritické, že se bezprostředně odráží na zhoršeném zdraví obyvatel, je přinejmenším pošetilé.

Na závěr bych ráda připomněla, že Jičín je město unikátně položené v krásné krajině v bezprostřední blízkosti chráněných přírodních oblastí. Tuto skutečnost by především měl Územní plán respektovat. Kde se odráží koncept Jičina jako města čtyř KRAJIN ?

Terezie Dubinová, PhD. terezie.dubinova@tiscali.cz
Sedličky 70 506 01 Jičín